

VOLDAAN

Jos Pierreux

Voldaan

WAT ALS JE
NERGENS MEER VOOR
HOEFDE TE BETALEN?

© 2015 – Jos Pierreux & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Mulder van Meurs
Vormgeving binnenwerk: theSWitch, Antwerpen

NUR 330
ISBN 978 94 6001 352 2
D/2015/11.676/249

e-boek ISBN 978 94 6001 353 9

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

‘Ik? Een drankprobleem?’

‘Noem het: genoeg gehad.’

‘Bella! Er sterven... wereldwijd... meer kinderen aan te weinig water dan volwassenen aan drank en jij gaat vertellen dat ik... *genoeg*... heb gehad? Alcoholici kunnen kiezen tussen een *shooter*, een pop, mixdrankjes, sterkedrank, wijn of bier – in een oneindige rij soorten, merken en tussencategorieën. Terwijl die... kleintjes nog niet de keuze hebben tussen bruisend water of plat.’

Jimmy bewoog zijn handen als de schalen van een weegschaal op en neer.

Blikken verlegden zich in onze richting. Mijn vriend heeft de neiging zijn hints subtiel en onopvallend te beklemtonen, waardoor hij de aandacht trekt – ook, en vooral, op momenten dat het gesprek best tussen twee paar ogen zou blijven.

‘Het is...’ hakkelde ik. ‘Tja... Wie meer dan twee glazen per dag drinkt of boven een gemiddelde van vijftien consumpties per week uitstijgt, wordt een probleemdrinker genoemd.’

We bevonden ons in een chique etablissement, met een vestiaire, een houten bar, vergulde krukken en – voorlopig nog witte – tafelkleedjes. Hoe we daar verzeild waren geraakt? Hoe ontdekte Christoffel Columbus Amerika? Zwalpend, toevallig, op weg naar elders.

Een ober liep met een zilverkleurig dienblad in de hand

van tafel naar tafel. Er zaten koppeltjes die naar elkaar keken alsof ze voor een examen oogheelkunde oefenden, bejaarde heren in donkere pakken met glimmende ellebogen en dames met parels onder het loshangende vel van hun kinnen en handtassen op hun schoot. Het viel mij – niet voor het eerst – op dat die laatsten veelal aan de witte wijn verhangen waren. Een onderzoeker beweerde ooit dat die keuze met zuiverheid, puurheid en maagdelijkheid te maken heeft. Moge zijn diploma van pas komen om een nare vlek op het behang mee te bedekken. Die dames: fris, gaaf en kuis? Als ik ze zo beschreef, zou je ze nog niet herkennen als je ze in je armen hield terwijl je samen op *I'm not in love* tegelde.

Wij, staande aan de hoek van de toonbank, vielen in deze drankgelegenheid een beetje uit de toon. Zeg maar: twee haren in de soep. Wanneer hij volle glazen kwam ophalen of lege terugbrengen, manoeuvreerde de kelner ons aan de kant. Telkens een beetje meer. Jimmy merkte het niet, ik deed alsof. Kelners delen hun cliënteel op in twee groepen: klantjes die tevreden mogen zijn dat ze door hen bediend worden, en klanten die zij liever niet zouden bedienen.

‘Door wie?’

‘Door wie wat?’

Hij nam een lange teug en bestudeerde me.

‘Door wie wordt iemand die twee glaasjes drinkt een verslaafde genoemd, Bella?’

‘Door... mensen die daarvoor gestudeerd hebben. Mensen die het kunnen weten.’

Mensen die het kunnen weten. Hoe vorige eeuws klonk dat? Alsof een hele generatie hippies zich voor niets door mei '68 blowde. *Personen die politiek correct denken.* Dat kreeg ik dan weer moeizaam gebekt.

‘Zodra iets lekker is, staan de professoren in de rij om ons een schuldgevoel aan te praten,’ zei Jimmy. ‘De uitdagende

kinderen moeten rustig wachten... Hun probleempje komt later aan de beurt. Bij gelegenheid.’

Dit werd stilaan het soort discussie dat overtuigende argumenten vereist. Ik haalde overtuigend mijn schouders op.

‘We leven in een cynische wereld.’

‘Een *cynische* we-... Hallo? “Alcohol” heeft op Google driehonderd achtentachtig *miljoen* hits, watersterfte tweehonderd zesenzeventig *stuks*.’ Jimmy deed alsof hij een revolver tegen zijn slaap hield, haalde de trekker over en viel met zijn tong uit zijn mond op de bar neer. Gelukkig was de ober net met een plateau uitgerukt en stond mijn vriend meteen weer op uit de doden. ‘Kunnen we focussen op... belangrijke zaken, alsjeblieft?’

‘Beroemde alcoholslachtoffers,’ zei ik. Quizjes, we hielden ze niet enkel om de tijd te verdrijven maar het was – vooral – onze manier om de grootste te hebben. Het verschil met andere jongensspelletjes? Oorlog voeren eindigt in vrede. ‘Categorie: zangers en zangeressen. De gebruikelijke inzet?’

We stootten onze glazen tegen elkaar.

‘Wie begint?’

‘Vrouwen en kinderen eerst!’

‘Goh, wat ben jij een gentleman, Bella.’

‘Ik heb het ontzettend met mezelf getroffen,’ gaf ik toe.

‘Janis Joplin,’ stak Jimmy van wal.

‘Had die een drankprobleem?’

‘Twee glazen whisky waren net genoeg om 's ochtends haar tanden mee te poetsen.’

Nu was het mijn beurt: ‘Amy Winehouse.’ Jimmy is tien jaar ouder dan ik. Dat liet ik subtiel, graag en vaak merken.

‘Billie Holiday.’

‘Whitney Houston.’

‘Terwijl dat wijfje een stem had die leek te lopen op wjwater,’ schudde mijn vriend het onbegrijpende hoofd. ‘Het

glazuur sprong van mijn tanden telkens ik naar *I Will Always Love You* luisterde. John Coltrane.'

'Jimi Hendrickx.'

'Keith Moon.'

'Wie?'

Ik won tijd, wist dat ik Jimmy op stang joeg door te pretenderen dat ik *Moon the loon* niet kende. Terwijl ik in mijn geheugen de namen van notoire rip-drinkebroers probeerde op te delven.

'Keith Moon! *See me, feel me?* De drummer van The Who? Een *beetje* cultuur, is dat *alweer* te veel gevraagd?'

'Jo Harris.'

'*Cultuur*, zei ik toch. Johnny White.'

'Je trekt je neus op voor Joske Harris en dan kom jij met Johnny White op de proppen?'

'In mijn ogen was Johnny de Vlaamse André Hazes.'

'De Vlaam-... Cataract kan mits een eenvoudige operatie verholpen worden.'

'Toch: Johnny White. Ga verder!'

'Ferre...' Ik zag een hippieachtig figuur met zwart haar, een baard, een bril, een gitaar, een mondharmonica en een wasbord. Een fietsbel. Een paar hitsingles. Optredens in de Olympia. Een vete tussen zijn aanhangers en de fans van Johnny Halliday, als tussen de families van Romeo en Juliet.

Maar geen familienaam.

'Welke Ferre?'

'Dé Ferre, natuurlijk.'

'Ferre Grignard?'

'Wie anders?'

'Gerry Rafferty.'

'Serge Gainsbourg.'

'Een hartaanval,' zei Jimmy. 'En een randgeval.'

'Randgeval?'

'Volgens mij was *Gainsbarre* geen alcoholicus. Minder drinker dan provocerende poseur. Maar ik ga geen zout op kleine slakjes leggen. Mijn beurt: Jim Morisson. Medestichter van The Doors.'

'Ik weet wie Jim Morisson is.' Ergens in mijn hoofd zat een bataljon dode zatlappen op onthulling te wachten, maar ik kwam niet op hun namen. 'De oerzanger van AC/DC...' Gestrest gooide ik mijn handen omhoog.

'Bon Scott,' zei Jimmy. 'Weet je waarom ik dit goed reken?'

'Je oneindige goedheid?'

'Dat ook,' zei hij. 'Maar vooral omdat jouw jeugdidolen afgelikte postzegels zijn. Mietjes, vandaag de dag.'

'Jimmy,' protesteerde ik. 'Ik word straks veertig! Mijn helden staan op de wachtlijst van het bejaardentehuis.'

'Brian Connolly,' ging hij verder.

Ik haalde mijn schouders op.

'Connolly was zanger bij The Sweet,' legde Jimmy uit. 'Hij staat bekend als de *Titanic* van dronkenlappen op een podium. Naar het schijnt overleefde hij meer hartaanvallen dan wie ook ter wereld.'

Mijn vriend heeft een encyclopedische kennis aan weetjes waar niemand beter van wordt. Hij is een goudmijn van nutteloze informatie en houdt ervan dat te etaleren. Af en toe komt zulk gedrag pedant over. Op dit moment vond ik hem een klootzak. Het zag er immers naar uit dat ik op het punt stond ons wedstrijdje te verliezen.

Ik kan niet tegen mijn verlies.

'John Larry.'

'Stond vorige zondag nog op de markt met cd's te leuren. Bij leven en welzijn.'

'Louis Neefs.'

'Bella, jongen!' Jimmy bekeek me verbaasd. 'Louis en zijn vrouw Liliane lieten het leven bij een verkeersongeval.'

Zijn “dat weet toch iedereen”-ogen schoten mijn richting uit.

Ik wendde mijn blik af en keek naar de muur tegenover hem. Een reclameposter in retrostijl: een dame in wit badpak die haar lichamelijke best deed om mij tot de Coca Cola-kerk te bekeren. Aan haar lijn te zien, had ze zelf nog nooit iets gedronken dat suikers of koolzuur bevatte.

‘Ik meen mij te herinneren...’

‘Wát? Wat meen jij je te herinneren?’

‘Dat de bestuurder van de andere wagen positief blies.’ Ik verzon maar wat. ‘Dus technisch gezien stierf Louis Neefs aan de gevolgen van alcoholmisbruik.’

‘Ik ga geen kleine muggen ziften,’ zei Jimmy, ‘maar dit slaat nergens op. Bij deze roep ik mezelf uit tot winnaar.’

Hij bracht zijn hand met duim en wijsvinger in een rechte hoek naar zijn voorhoofd. Onderliggende boodschap: dit rondje komt op jouw rekening, *loser*.

Om zijn aandacht te trekken, tikte ik de kelner op zijn schouder. Die reageerde geschrokken en wankelde van me weg. Blijkbaar had ik een misrekening gemaakt. Blijkbaar werd de man geteisterd door psychologische problemen waardoor hij geen lichamenlijk contact verdroeg.

Of was het iets anders?

Een vinger op zijn schouder degradeerde ons in ieder geval van twee haren in de soep tot twee keutels in zijn jacuzzi.

‘Raak mij niet aan!’ siste hij.

Van dichtbij had de ober de onheilspellende look van een B-filmacteur. Hij was een rijzige man met een pokdalig gezicht met bakkenbaarden. Het litteken dat van zijn linkeroog naar zijn mondhoek liep, leek met een stiletto getekend en zijn onherstelbaar gebroken neus zag eruit als een vreemd uitsteeksel in het midden van zijn gezicht, eerder dan een orgaan om door te ademen of mee te ruiken.

Buitengewoon verontrustend.

Maar elk nadeel heeft zijn voordeel: dankzij hem kon de uitbater bezuinigen op een buitenwipper.

‘Kijken mag?’ vroeg Jimmy.

Mijn vriend hield zijn hoofd schuin en keerde zich met een brede glimlach naar de kelner. Die leek elk ogenblik in woede te kunnen uitbarsten.

We moesten daar weg. Ik wilde weg.

Excuseerde mij. Bestelde beleefd twee pilsjes. ‘De laatste.’ Charlie Chans lelijke broertje keek me roerloos aan. ‘En de rekening.’ Charlie Chans lelijke broertje bleef me roerloos aankijken. ‘Alstublieft.’

Het magische woord om hem in beweging te zetten.

‘Haptefobie,’ zei Jimmy met een zelfingenomen lachje. De kelner was niet meer binnen gehoorafstand. Net niet. Hoopte ik. ‘Angst om aangeraakt te worden.’

‘Misschien dat hij mijn naam verkeerd begreep,’ zei ik. ‘Het komt vaker voor: mensen aan wie ik mij voorstel die denken dat Bella een afkorting is van Abdella. Dat betekent: “Slaaf van God”.’ Diverse terroristische aanslagen hadden de islamieten veel sympathie gekost. Misschien zouden de moslims als blijk van goede wil de scheiding tussen godsdienst en voornaam kunnen uitroepen. Geen Mohammed meer. Dat zou nogal eens een signaal zijn. ‘Zou het kunnen dat hij dacht dat ik...’

Ik maakte een cirkelende geste om mijn hoofd. Jimmy een wegwerpgebaar.

‘Jij lijkt niet meer op een Marokkaan dan Theo Rossi op een zwarte.’ Theo Rossi. In de televisieserie *Sons of Anarchy* speelt hij de rol van Juice. Na een tijd komt de motorrijder erachter dat hij het resultaat is van een spermagevoelig rollebolpartijtje van zijn moeder met een zwarte man. Terwijl hij lid is van een racistische bende. Lachen! Vooral omdat Theo

nog bleker is dan de late Michael Jackson. 'Jongen, je drinkt alcohol, je draagt geen djellaba, je hebt geen baard, je *praat* niet eens als een Koranist!' Dat was waar: ik had het woord 'respect' die dag nog niet één keer in de mond genomen. 'Al is jouw naam natuurlijk geen cadeau om mee door het leven te gaan. Mij doet hij denken aan een koe. Bella. Weet je zeker dat je geen meisje bent?'

'Niet de laatste keer dat ik keek,' zei ik.

De ober kwam terug. Hij glimlachte, nam onze drankjes van het dienstblad en stootte daarbij zijn wijsvinger diep in het schuim.

We staarden in ons glas. 'Denk je dat hij erin heeft geplast?' vroeg Jimmy. Zijn gezicht bleef onbewogen.

'Vermoedelijk wel.'

Mijn vriend bracht zijn drankje naar zijn mond.

'Het eindigt toch allemaal als urine.'

Dat was een biologische waarheid die ik op geen enkele manier kon weerleggen.

De conversatie tussen twee mannen die langere tijd in elkaars gezelschap op café verblijven, begint zich op een bepaald moment te repeteren. Ook ons gesprek verzeilde in dat doodlopende straatje. Er kwam een eind aan de snedige opmerkingen en de onderwerpen die aangesneden werden, herhaalden zich als populaire televisieprogramma's tijdens de zomermaanden.

Ik stak beleefd mijn vinger in de hoogte en informeerde naar de rekening. Die had ik eerder gevraagd maar ze was niet met de drankjes gekomen.

'Alles is betaald,' zei de ober kortaf.

Ik wou hem met een snedige opmerking op zijn nummer zetten. Dat zou echter betekend hebben dat ik geld aan mijn commentaar verloor terwijl hij er beter van werd. Gezien het

hartelijke onthaal waarop onze nieuwste kennis ons vergastte, had ik daar geen zin in. Het is niet dat ik een oneerlijk mens ben maar er zijn gradaties aan mijn naastenliefde en grenzen aan mijn goedheid.

Wij dronken onze glazen leeg en ik liep met een boogje om hem heen.

We verlieten het etablissement. Eenmaal buiten trokken we een spurtje.

Niemand kwam achter me aan om mij alsnog de rekening te presenteren.

2

In de wagen hadden we een discussie over wie de volgende keer het gelag moest betalen, nu ik mijn portefeuille niet had hoeven te trekken.

Jimmy vond dat het mijn beurt bleef, ik beweerde dat ik naar de rekening had gevraagd en dat het niet was omdat die nul euro bedroeg dat ik ze niet had gekregen en vereffend. Als ik een beetje mijn argumenterende best doe, zou je zweren dat er een advocaat of een politicus aan mij verloren ging – zo'n exemplaar waarbij het een het ander niet uitsluit.

Daarna reden we een minuut of wat zonder iets te zeggen. Ik keek op mijn horloge. Het was dat uur van de avond waarop mensen hadden besloten niet meer uit te gaan of ervoor kozen om nog niet naar huis terug te keren. Mijn thuis was vijftien minuten rijden. Ik had zin om naar bed te gaan, niet om te slapen.

'Haptiefobie,' doorbrak Jimmy de stilte, 'moet een verdomd vervelende ziekte zijn. Stel je voor!'

'Gelukkig heeft Birgitte er geen last van,' lachte ik.

Birgitte is mijn echtgenote.

Ja, ik ben gehuwd. En ja, ik ben van het hopeloos romantische slag. Huurde zes maanden geleden een bootje, roeide naar het midden van de vijver, ging op een wankel knie op de vochtige lattenbodem zitten en bood mijn geliefde mijn eeuwige hart en een ring met een drie karaat diamant aan.

Dit originele en hartverscheurende huwelijksaanzoek had ik helemaal zelf bedacht, hoewel ik over mijn creativiteit niet wil opscheppen.

We kenden elkaar toen exact drie maanden. Ik kneep hem toen Birgitte een paar seconden naar adem hapte.

Ze liet me mijn vraag zelfs nog eens herhalen. Gelukkig antwoordde ze positief. De optie was dat ik haar verzoop of overboord sprong.

'Ik vraag me nog steeds af hoe jij die meid hebt versierd,' mijmerde Jimmy.

'Hypnose,' zei ik. 'Hypnose en Rohypnol.'

Ik reageerde lacherig maar begreep best wat mijn vriend bedoelde: Birgitte was mooier dan Miss Universe.

Pardon, Miss Watdanook vloog in de coulissen zodra mijn vrouw de trappen van het podium besteeg.

Daar was ik van overtuigd.

Ik werd bijna duizelig telkens ik naar haar keek. Ook nog nu ze mijn echtgenote was. We moeten daar niet flauw over doen: het sacrament van het huwelijk werkt op velen als een lustremmer. Dat bewijzen de echtscheidingscijfers. Een trouwerij is vaak het tegenovergestelde van een wonder. Alsof de prinses door in aanraking te komen met de gouden ring langzaam verandert in een kikker.

Edoch...

Zij bleef de mooiste vrouw die ik ooit had gezien, Birgitte.

Alles zat bij haar precies goed. Op de juiste plekken. In gepaste proporties.

Misschien houdt een sjeik in zijn harem leukere exemplaren van de vrouwelijke soort in grotten onder boerka's verborgen – *for his petroleum eyes only* - of vinden we ze ooit nog op de manen van Mars. Ik heb ze echter nog nooit ontmoet.

Uit mijn mond klinkt die opmerking misschien niet geheel

onbevooroordeeld. Maar niemand zal me tegenspreken als ik beweer dat mijn partner op de gelegenheden waar wij verschenen de aandacht naar zich trok. Kwijlende mannen en jalouse vrouwen, met haar aan mijn arm wist ik mij bekeken.

Mensen dachten: wat ziet zo'n schoonheid in dat triviaal kereltje? Dat was natuurlijk tot zij met mijn innerlijke schoonheid in aanraking kwamen.

Ahum.

Het verhaal over hoe Birgitte en ik elkaar leerden kennen, leest als een onvervalst romantisch liefdesverhaal – zo klef dat het door de uitgevers van de Bouquetreeks afgewezen zou worden.

Te voorspelbaar.

De eerste keer dat ik haar zag, zat ze in een lage zetel in de kantine van een voetbalclub te wachten, met haar lange benen over elkaar geslagen. Focus' *Hocus Pocus* schalde door de boxen. Kent iemand dat nummer nog? Met een jodelende en dwarsfluitende Thijs van Leer? Birgitte hypnotiseerde me dusdanig met haar glimlach dat ik bijna als een cobra op die muziek begon te kronkelen.

In de plaats stamelde ik: 'Ha... Hal... Hallo.'

Een openingszin, zo gevat dat ik verwonderd was dat deze schoonheid zich niet aan de leuning vast moest klampen om niet uit haar stoel te tuimelen.

Ze droeg een jurk in soepel velours waarvan bovenaan een paar knoopjes loszaten en die halverwege haar dijen eindigde. De kleur van haar huid liet uitschijnen dat zij het resultaat was van een familie die zich generaties lang met alle mogelijke rassen vermengde. Naargelang de lichtinval kon je haar uitstraling exotisch noemen. Oosters. Aziatisch. Zelfs Indiaan-achtig.

Achteraf vernam ik dat ze Azerbeidzjaanse was.

Azerbeidzjan, het land waar een oudere vrouw er tijdens

de huwelijksnacht op toeziet dat er bloed op het laken komt als bewijs van de maagdelijkheid van de bruid. Het is niet omdat ze soepel zijn, dat alle Oost-Europese vrouwen strippen en paaldansen.

Het voetbalbestuur onderhandelde met een landgenoot van Birgitte. Zo'n patser die zich heel wat voelde omdat hij een leren bal precies kon raken. Of hij iets met mijn huidige echtgenote had? Zij beweert van niet. Hij heeft nog een paar keer bij mij aan de bel gehangen. Ik gaf niet thuis. Wat dacht je? Hij was groot en gespierd en er kwamen aan alle kanten blauwe tatoeages onder zijn knellende kleren vandaan. Een boom van een vent. Al ben ik zelf een paar centimeter groter dan het gemiddelde, zelfs als ik op mijn tenen ging staan, moest ik naar hem opkijken als tegen een tank. Op een dag was hij verdwenen. Ik kocht verrekijker noch vergrootglas om naar hem op zoek te gaan.

De club wilde hem een verbintenis op basis van geleverde prestaties aansmeren, hij eiste een profcontract. Af en toe werd Birgitte bij het overleg geroepen om met de vertaling te helpen. De spraakverwarring aan de onderhandelingstafel was immers zo groot dat het een meubelstuk had kunnen zijn dat uit de Toren van Babel werd gered, net voor dat bouwsel in elkaar zakte.

Ik was afgevaardigde van de bank die voor de centen moest zorgen. Mijn toenmalige vriendin had me de bons gegeven, minder dan achtenveertig uur eerder. Het bloed gutste nog uit de scheur die zij in mijn hart had gekerfd en waarvan ik nimmer dacht te herstellen. Je kon zeggen dat ik door het bestaan strompelde alsof ik Bobby Vinton was die een clip voor een hedendaagse versie van *Mr Lonely* kwam opnemen. Een tranentrekker die een gevoelig mens niet kan beluisteren zonder een stapel tissues en het nummer van de Zelfmoordlijn bij de hand.

Toen ik de kantine binnentrad, zat Birgitte daar. Alleen. Kuisheid was niet het eerste wat in mij opkwam toen ik haar zag. Die benen... Sommige van mijn lichaamsdelen reageerden alsof ik oesters en chocolade had gegeten, champagne gedronken en neushoornpoeder gesnoven.

De barst in mijn binnenste herstelde zich spontaan.

Ik was verlost.

Ik was verliefd.

Ik was verloren.

Het was stil op de weg.

Jimmy's Mercedes was een recent type. De Duitse wagen reageerde soepel en geruisloos. Dat mijn vriend een voertuig bestuurde terwijl hij meer alcohol had gedronken dan wettelijk toegelaten, deerde mij niet. Ik was het maar over een ding met het Instituut voor de Verkeersveiligheid eens: over rijden en drinken doen de wildste geruchten de ronde.

We sloegen de straat in waar Birgitte en ik woonden. Het was een chique, opklimmende laan met verkeersplateaus, bloemperkjes, design lantaarnpalen en een brede stoep. De huizen – veelal ontworpen door architecten die zich door het ruime budget en de drang naar profilering van hun opdrachtgever lieten beïnvloeden – waren vrijstaand met erkers, dakramen, hoge plafonds en woonkamers met genoeg ruimte voor een wedstrijdbiljart en een kleine tribune voor toeschouwers. Achteraan hadden ze vaak grote glaspartijen en op een uitzondering na waren ze camera-beveiligd en uitstekend onderhouden.

Rijken klitten samen, ze hebben een neus voor elkaar.

Halverwege, op het punt waar de laan een knik naar beneden maakte, bevond zich een imposante woning die de omgeving domineerde. Dat bakstenen huis stond op mijn naam. Als enig kind erfde ik het van mijn ouders.

Ik ben een aangenomen kind. Zei ik dat al?

Mijn adoptievader was notaris, mijn -moeder huisarts. Lieve mensen, maar onhandig met kinderen. Zodra de eerste problemen zich stelden, sleurden ze mij mee naar een psychiater. Disfunctioneel, luidde diens oordeel. Ze hadden de oorzaak beter bij de ouders gezocht dan bij het kind. Ik heb meermaals gedacht dat de natuur zichzelf reguleert, dat hij pa en ma daarom met onvruchtbaarheid zegende. Bij mijn opvoeding klooiden zij maar wat intuïtief aan. Financieel kwam ik niets tekort, maar bij de Roemeense vondeling die zij toegewezen kregen, zat geen handleiding. Enkel een briefje. Daarop stond mijn naam. Terwijl ze mij helemaal naar de gewoontes, wetten en normen van hun land kneedden, lieten ze mij die houden. Hoe verknipt was dat? Zo creëerden ze een Vlaams joch met een Oost-Europese naam: Bella. Hij is ook in de Zuiderse landen in zwang en betekent 'Beeld-schoon'. Het kan altijd erger.

'Bella'!

Als ik mij op een feestje voorstel, legt de gastheer meteen een plaat van Conchita Wurst op de draaitafel.

Mensen die weten dat ik met mijn voornaam worstel, vragen me wel eens waarom ik op volwassen leeftijd niet zelf voor een substituut ging. Het ligt gevoelig. Die naam is namelijk het enige dat ik van mijn natuurlijke ouders heb.

Mijn adoptieouders stierven twee jaar geleden. Binnen de maand van elkaar. Zoiets kan maar een keer in je leven gebeuren. Vooral de erfenis hielp me over mijn verdriet heen. Moet ik daar beschaamd over zijn? Dan voel ik het toch niet zo.

Ik was bijna thuis.

Vooraan in de straat had iemand een Jaguar E-type gekocht. Die stond zijn inwonende Colombiaanse poetsvrouw

op dit schemeruur te poetsen. In strakke short en nog strakker haltertopje. Halverwege een inrit die zich langs gescho- ren buxushagen door een groen voortuintje naar de garage slingerde. Lang leve de dienstencheques!

‘Ik moet je iets bekennen,’ zei Jimmy, het zongebruinde gezicht strak.

Mijn vriend stootte een diepe zucht uit. De sfeer in de Mercedes veranderde.

‘Ik luister,’ zei ik.

Jimmy staarde recht voor zich uit.

‘Alice en ik zijn uit elkaar.’

Ik had niet verbaasder kunnen kijken als er een vliegtuig naast mij landde omdat de piloot mij de weg wou vragen.

‘Sinds wanneer?’

‘Morgen zal het een week zijn.’

Ik liet een lange, hoge fluittoon horen.

‘Wat is er gebeurd?’

Hij keek me nog steeds niet aan.

‘Het is moeilijk om een vinger op het zwerende wondje te leggen. Ik denk...’ Bleef recht voor zich uitstaren. ‘Als ze lang genoeg duurt, sijpelt de passie uit je relatie en sluipt vriendschap naar binnen.’

‘Juist,’ knikte ik.

Ik probeerde te verbergen hoe geschokt ik was. Het lukte me niet. Alice en Jimmy leken mij zo’n goed koppel. Waren zij op elkaar uitgekeken? Kon hun breuk zo eenvoudig uitgelegd worden? Ik wist niet wat ik ervan moest denken. Jimmy’s liefdes-cv zag er indrukwekkend uit. Zijn drang naar nieuw was altijd al groter geweest dan zijn vermogen om te genieten van wat hij had. Met Alice leek hij echter – *eindelijk* – rust en de ware gevonden te hebben.

Nou moel!?

Konden Birgitte en ik ook... Relationele zekerheden, be-

staan die niet? Zweetdruppels kwamen tevoorschijn op mijn voorhoofd.

‘Weet je, Bella, we waren zo lang samen...’ Zijn stem maakte een schrapend, onzeker geluid. Hij trachtte zich te concentreren. Tot de kern door te dringen. ‘Alice en ik waren zo *close* dat de seks incestueus leek.’

‘Incestueus...’

‘Alsof ik met m’n zuster...’

Ik hief als een politieagent mijn hand op. Stop! Hij hoefde mij het woord niet te verklaren. Jimmy’s zus Bernice was een gedrongen opdondertje dat meer dan honderd kilo woog. Zodra hij ergens meer dan nodig over nadenkt, begint een mens zich voorstellingen te maken.

‘Ik weet wat het betekent. Begrijp jij wat talent is?’

‘Een gave?’

‘Iedereen beheerst kunstjes, Jimmy. Talent is het vermogen om de keuze te maken tussen de dingen die je kunt. De *beste* keuze, de *juiste* keuze. Iemands ware talent komt pas aan de oppervlakte als hij zijn andere talenten verdringt. Een man moet leren kijken naar wat hij *heeft*, niet naar wat hij misschien kan krijgen.’

Jimmy lachte. Maar het was een grijns zonder enige vrolijkheid.

‘Hoe kom jij aan een diploma relatietherapie?’

‘Schriftelijke cursus,’ zei ik onbewogen. Ik liet mij niet afleiden. Dit was mijn vriend en ik zag het als mijn plicht hem goede raad te geven. Alsof ik, door *hem* alsnog op het goede pad te zetten, kon voorkomen dat de rampspoed *mij* overkwam. ‘Wat er ook gebeurd is, blijf praten. Zet de romantiek even op pauze. Ondertussen kunnen jullie vrienden blijven.’

‘Ik denk het niet, Bella... Zie je... Een relatie is een Rubiks Kubus. Een mooi ding met zijvlakken in dezelfde